

om, at vi under Forhandlingerne komme til at vise, at vi i mange Henseender have forskellige Opfattelser af disse to Ting. Jeg mener derfor, at det ikke er unaturligt, at Højre her møder med deres Forslag for at omgaa netop det klare Ja eller det klare Nej, der her æskes.

Det ærede Medlem for Ringsted var Ordfører for det andet Forslag, som ligeledes har det Formaal at undgaa det klare Ja og det klare Nej. Det er et interessant Forslag paa forskellig Maade, dels ved den snørklede Maade, hvorpaa det er affattet, og dels ved den store Uklarhed, som præger det. Dette Forslag burde egentlig have til Motto et Par Verslinier som saa:

At sige Ja? Nej, det er for besværligt.

At sige Nej? Ja, det er risikerligt.

Ændringsforslaget bevæger sig gennem en Mængde snørklede Talemaader som „oprigtig Glæde“, „Taksigelse“, „sand Tilfredsstillelse“, „særlig Glæde“, „Sindstilskyndelse“ osv. Det vrider og vender sig, bugter og bøjer sig, ydmyg og aaleglat som en Uriah Heep for at undgaa at sige Ja eller Nej. Det er et Forslag, som er saare uklart i sin Affattelse.

Det Afsnit, der omtaler den største Part af de Forslag, som ere bebudede, nemlig om Toldafgifter, om Forsikring mod Arbejdsløshed, om Hjælpekasser, om Udvidelse af Ulykkesforsikringen til Landarbejdere, om Fiskeriet, om Udvidelse af vort Jernbanenet, udtaler om alle disse vigtige Ting, at de ville blive behandlere af Folketinget med det Formaal at faa dem fremmede til endelig Vedtagelse af Rigsdagen. Ja, det er altsaa klart nok, alle disse Forslag ville de Herrer være med til at fremme til Vedtagelse i Rigsdagen. Men om de Forslag, der ere nævnte i Forvejen, nemlig Forslagene om kommunal Valgret og om Ministres Ansvarlighed, siges der ikke, at de Herrer ville være med til at fremme dem til Vedtagelse i Rigsdagen. Der siges egentlig ikke noget om, hvad de ville gøre ved dem, der siges, at Hans Majestæt — jeg tror, de nævne Hans Majestæt en halv Snes Gange — kan vente, at Folketinget vil vedtage en Lov, som indfører lige, almindelig Valgret, og som ikke tilsteder, at der til dette betydningsfulde Fremskridt knyttes noget Tilbageskridt ved Indskrænkning af de kommunale Raads Myndighed. Jeg antager, at Hans Majestæt ogsaa venter det. Naar Hans Majestæt kan bebude, at der skal forelægges et Forslag netop af det Indhold, og han ved, at det

Ministerium, der sidder, støtter sig til Folketinget, er det vanskeligt at vente andet, end at Folketinget ogsaa vil vedtage en saadan Lov. Men hvad de ærede Herrer mene, der videre skal gøres ved denne Sag, sige de ikke noget om. De sige ikke om denne Sag som om alle de andre Forslag, at de ville arbejde paa at faa Lovforslaget fremmet til endelig Vedtagelse af Rigsdagen. De Herrer have haft saa travlt under Valgkampagnen med Karteller og desl., at de synes at være blevne hængende fast i det til sidst. Naar de ville være rigtig forsigtige i saa Henseende, er det imidlertid ikke nok at tage et saadant Forbehold, som her er nævnt, saa maa de tage andre Forbehold. Det er ikke alene paa dette Omraade, der kan stilles Ændringer op, men paa mange andre Omraader, f. Eks. med Hensyn til Indskrænkninger af Valgbarhedsforholdet osv. Men det skal jeg nu ikke komme ind paa. Naar man staar foran en begyndende alvorlig Forhandling om den Sag, mener jeg, at Tiden er ikke nu til at udtale sig derom, og hvorledes de Herrer stille sig dertil, tror jeg neppe, nogen Moders Sjel skal blive klog paa ved at læse dette Aktstykke.

Mærkværdige ere ogsaa de Glædesudtryk, der findes i deres Forslag. Ikke mindre end 3 Steder forfalde de Herrer til at tilkæde Glæde. De begynde straks med at sige, at de have en „oprigtig Glæde“ — det synes jeg nu staar meget godt — over at have set Kongen personlig aabne Rigsdagens indeværende Samling. Vi kende jo de Herrers Stilling i Henseende til Opfattelsen af Kongedømmet. Vi have set deres Presse, særlig „Politiken“ og „Ekstra-bladet“, som jo staa i Spidsen, udmale hele Stillingen i saa Henseende, og naar vi saa se, at de Herrer have den „oprigtige Glæde“, siger jeg, at dette Udtryk staar meget godt. Jeg kan ikke undgaa at komme i en lys Sindsstemning ved at se netop de Herrers Ærlighed og Oprigtighed blive saaledes betegnet. Det andet Sted, hvor deres Glæde giver sig Udtryk, staar der, at de have „med særlig Glæde set Deres Majestæt lade det første Besøg gælde vort Frændeland Sverige og dets Konge“. „Særlig Glæde“! Det er altsaa en Glæde af særlig Art. Om den er „oprigtig“ staar der intet om, men da den nævnes i Mod-sætning til den første, kan man jo have sine Betæneligheder derved. De have en „særlig Glæde“ — hvorledes denne Glæde er, ved jeg altsaa ikke noget om, og denne Betegnelse gør Aktstykket lidt mærkvær-